

SØNDAG D. 16. NOVEMBER 2008.

Prædiken af Søren P. Grarup

Epistellæsning: Kolosenserbrevet kap. 3 v. 12-17

PRÆDIKENTEKST: **Mattæusevangeliet kap. 13 v. 24-33**

Det sker ikke så tit, men i dag må jeg gå lidt i rette med Jesus.

Jesus var jo tømrrer. Jeg er gammel gartner. Og selv om lignelsen, Jesus fortæller i dag, er hentet fra landbruget, så ved jeg, at ingen, der er ansat ved jordbrug, kommer af sig selv og nærmest tigger chefen om at få lov til at komme ud at luge ukrudt.

Men Jesus var jo tømrrer, så det skal være ham undskyldt - og så lader vi det ligge lidt.

Lidt længere nede i kapitlet får vi en udlægning af lignelsen om ukrudtet i marken. Det er en så firkantet udlægning, at man kan få mistanke om, at den er filtreret gennem Mattæus' hebræiske filter - han var efter alt at dømme selv hebræer og skrev jo til en hebræisk menighed, som gerne vil have tingene sådan lidt skarpskårne.

Vi får at vide, at høstfolkene er engle. Og ved tidernes ende skal "Menneskesønnen sende sine engle, og fra hans rige skal de tage alt det væk, som fører til frafald, og alle dem, der begår lovbrud."

Jesus fortæller andre lignelser om det, der skal ske ved tidernes ende. Ting, som vi hverken kan gøre fra eller til, fordi det er Guds suveræne beslutning - som vi ingen indflydelse har på, men blot til den tid kan være tilskuere til.

Hvorfor gør han dog det? Gør det ikke evangeliet verdensfjernt og livsfjernt?

Nej. For når han fortæller disse lignelser, så handler det i virkeligheden om vort liv her og nu - hvordan vi skal leve med hinanden og med Gud.

Ukrudtet duer jo heller ikke til noget her og nu. Men hvad skal vi gøre ved det?

"Når I luger ukrudtet væk, kommer I til at rykke hveden op sammen med det. Lad blot begge dele gro side om side indtil høsten." siger Jesus. Og så fortæller han også lignelsen om sennepsfrøet, der ikke ser ud af noget, men når det spirer og vokser op, bliver planten større end alle de andre urter. - Og om surdejen - en lille klat i en masse mel, men den lille klat forvandler alt melet til noget, der kan blive til en lækker brød.

Nu tilbage til det med at luge ukrudt.

Vi lever i en tid, hvor rigtig mange har rigtig travlt med at luge ukrudt. Tidsånden foreskriver os, at det er vigtigt, at vores liv ser perfekt ud - og alle er meget obs på, om de får det, de har *ret* til. Men når jeg så selv kan se, at mit liv ikke *er* perfekt, og jeg i min selvoptagethed ikke er ganske så optaget af at yde andre det, de har ret til. så kan jeg jo give mig til at luge ukrudt - i naboens mark vel at mærke - for så bliver det jo tydeligt, hvordan det er fat dér, og så ser folk måske ikke min egen mark.

Et sted, hvor den tendens er tydelig er i TV. Det vrimler jo med programmer med såkaldt kritisk journalistik, der afslører svindel og ulovligheden og sløseri og gemen dumhed. De giver gode seertal, for hvor er det rart at kunne sidde der med sin selvretfærdighed og sige: "Det er osse for galt!"

Og så scorer journalisten et par ekstra points, når politikerne begynder at hoppe og springe for at lave hovsaløsninger på det ene og det andet - for "det er osse for galt!"

Det er vel godt nok, at nogen stopper svindlere og retter op på sløseri. Men hvad gør denne fejlfindingskultur og fornøjelsen ved at kunne sige: "Det er osse for galt!" ved os?

Det sår og gøder en mistillid mellem mennesker. - Efter at TV har kåret Danmarks værste

brugtvognsforhandler, tør jeg da aldrig købe en brugt bil nogen steder. Men mistilliden gør det også endnu mere vigtigt at se perfekt ud, så mistilliden ikke rettes mod mig selv - så det bliver endnu vigtigere at luge ukrudt i naboens mark.

Det er simpelthen en ond spiral, for mens man sådan luger ukrudt i naboens mark - ikke nok med at man rykker hveden op også - man drysser ukrudtsfrø af mistillid i sit eget og andres hjerter. Vi er i vort land i færd med at opbygge en mistillidskultur, som sammen med den egocentriske individualisme, der mere og mere bliver normen, gør medmennesket til en potentiel farlig fjende, så man ikke ser, at han først og fremmest er min næste.

Som kirke - som kristne kender vi alternativet og har de bedste ressourcer til at gå imod den udvikling.

Alternativet og ressourcerne har vi i evangeliet - i Jesus Kristus - i Helligånden, som arbejder i verden. - hvis vi da ikke selv er så smittet af tidsånden, at vi luger med i naboens mark.

I går var jeg til forberedelsesopstartmøde til Danske Kirkedage i 2010. Et meget inspirerende møde. Bl. a. havde Iben Tranholm et indlæg med overskriften: "Hvori består de kristne kirkers ansvar i dag?" Hun er journalist og teolog, tidligere informationschef for den katolske kirke, nu studievært i DR.

Kirken i Danmark og i Vesteuropa står svagt i dag, sagde hun, ikke fordi den er presset af Islam fra den ene side og den mere og mere velformulerede ateisme fra den anden side. Men fordi den indad til er åndeligt svag.

Vi ved ikke, hvem vi selv er og hvilket rige, vi tilhører - det er så min formulering.

Det var meget spændende for mig som baptist - ud af en hensygnende, eller måske hensygn~~et~~ vækkelsestradition - at høre en katolik tale varmt, brændende og personligt om bøn - personlig bøn og bøn i bedefællesskaber - og om evangelisering.

Det med bøn, det nikker vi fromt til - jo, det er sandt nok - men er vi ganske ærlige, når vi nikker til det?

Men ordet evangelisering - eller evangelisation - det kan give ganske mange af os røde knopper.

For det er jo noget med at stå på torvet med en guitar og rent faktisk gøre os selv og kirken lidt til grin for forbipasserende.

Eller er det?

Er det ikke snarere evangelisering i dag at sige fra over for f. eks. tidens mistillidsdyrkning og ukrudtslugning og så bringe tilgivelse og forsoning, tillid og fællesskab på banen i snakken på arbejdspladsen eller over fredagsbajeren eller aftenkaffen.

Og fordi disse livskvaliteter - tilgivelse og forsoning, tillid og fællesskab - er stråler af lyset fra Guds rige, må vi sætte ikke blot modtager, men også afsender på - Jesus Kristus.

Men for at vore ord skal have vægt og troværdighed, må vi på vor krop og sjæl kende indholdet og konsekvensen af tilgivelse og forsoning, tillid og fællesskab.

Og vi må kende ikke blot modtageren, men først og fremmest afsenderen, for det er livskvaliteter, vi ikke selv kan frembringe og vedligeholde - de tilhører Guds rige.

Og hvor lærer vi den konsekvens at kende? Og hvor lærer vi afsenderen, Jesus Kristus, at kende? I Bibelens vidnesbyrd? Ja! Men hvor og hvordan skifter Bibelens ord fra filosofisk teori til at være livsnær, troværdig praksis? I det bedende fællesskab!

Således hænger det bedende fællesskab og evangelisering ganske nøje sammen. Det bedende fællesskab er afsættet til evangelisering, for det er dér Guds rige bliver levende og livsnær virkelighed i vort liv og fællesskab - det rige, hvis sæd vi skal så i den verden, vi lever i.

Bøn og evangelisering. Begge dele er påtrængende ansvar for kirken, både for kirkens egen skyld

og for det samfund, vi som kirke lever i.

Jesus giver os en ganske klar anvisning med sine lignelser i dag: Vor opgave er ikke at finde fejl og luge ukrudt, men at så god sæd - at så senepsfrø i tillid til, at Gud vil give væksten, så det bliver som et træ - at være den lille klat surdej, der til sidst gennemsyrrer hele dejen.

Men hvordan bliver det et ansvar, vi som kristne tager seriøst, så det også bliver til liv og handling, hvis også vi har ladet os smitte af den mistillidskultur og den lugetrang, som er tidens trend?

Tilgivelse, forsoning, tillid og fællesskab er stråler af lyset fra Guds riges, ja det er Gud rige midt iblandt os. For Guds rige består i retfærd og fred og glæde i Helligånden, siger Paulus ganske rigtigt. Disse kvaliteter, som Jesus i sin ypperstepræstelige bøn i Johannesevangeliet sammenfatter i udtrykket "at være ét i Gud", er på én gang forudsætningen for og frugten af det bedende fællesskab, der er forudsætningen for at vi kan være Herrens kirke i Herrens mission til verden. Læs Apostlenes Gerninger og se, at det er sådan, det forholder sig.

Her nytter det ikke at tale om Kirken med stort K, eller om kirken i Danmark. Her må vi lige stoppe op og stille os selv et par nærgående spørgsmål:

Hvordan færdes vi - du og jeg - i det fællesskab, der skal være spejl af Guds rige i verden? Her er jeg på det seneste blevet klar over, at jeg selv har meget at bede om tilgivelse for - ikke mindst i relation til vort kirkesamfund og de omvæltninger, der sker dér, og hele debatten derom. Jeg har været mere optaget af at luge ukrudt end af at så hvede - glæde, tillid.

Hvordan færdes vi i fællesskabet lokalt på dette sted? Vi er Herrens Kirke på Ewaldsvej 27 - spejl af Guds rige!

Vi har de seneste år talt meget om, hvor forskellige vi er i så lille en menighed som vor - så meget, at mange er ved at blive trætte af at høre det, så nu taler vi ikke så meget om det - vi er bare forskellige.

Men hvad taler du med dig selv om - og med dem, du ved, at du ikke bliver modsagt af? Taler du om dem, der er så forskellige fra dig selv, som om de var her på tålt ophold, mens det kribler i fingrene for at luge det væk, du opfatter som ukrudt?

Eller bruger du din tid, din energi, dine ord, dine hænder til at så god sæd i marken - glæde, fred, tilgivelse, forsoning, tillid - Guds riges sæd?

Det er grundvæsentlige spørgsmål - ikke bare for, at vi som indspist fællesskab skal have det rart under kirkekaffen, men for den verden uden for disse mure, som er ved at splittes ad i egocentricitet og mistillid, og som Gud elsker så højt, at han gav sin enbårne Søn for den.

Jesus giver os en ganske klar anvisning i dag: Vor opgave som kirke og som kristne er ikke at finde fejl og luge ukrudt, men at så god sæd - at så senepsfrø i tillid til, at Gud vil give væksten, så det bliver som et træ - at være den lille klat surdej, der til sidst gennemsyrrer hele dejen

Lad os nu sidde i stilhed nogle øjeblikke med hver sine tanker og hver sin bøn og med tak til Gud for de brødre og søstre, der sidder rundt om os.

